

get, hvis ellers Folketinget stiller spørgsmålene så klart, at man også kan give et fyldestgørende svar på det, der stilles spørgsmål om.

Over for hr. Morten Bødskov og hr. Klaus Hækkerup, som fortsætter med disse meget tydelige anklager om, at der ikke skulle være sket noget, må jeg altså fastholde, at der er sket overordentlig meget, siden regeringsmagten skiftede.

Vi har været stærkt optaget af det fuldstændig groteske i, at folk, der var mistænkt for krigsforbrydelser, blot kunne vandre rundt, uden at man fra anklagemyndighedens side forsøgte at gøre sig nogle overvejelser, om ikke der var grundlag for at rejse sigtelse og få undersøgt de konkrete sager.

Den nye statsadvokatur må jeg så beklage at hr. Klaus Hækkerup åbenbart ikke tillægger nogen større betydning. Jeg har en fuldstændig anderledes opfattelse af tingene. Den nye statsadvokatur målretter jo lige præcis alt arbejde mod, at vi sikrer os, at de forpligtelser, som Danmark har, også de moralske forpligtelser til at sikre os, at der ikke vandrers mennesker rundt, som har begået krigsforbrydelser, overholdes, at vi gør vores yderste for at leve op til vores internationale ansvar. Det mener jeg at vi gør med oprettelsen af den særlige statsadvokatur.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg er da helt enig med hr. Søren Søndergaard i, at det er overordentlig sympatisk, at regeringen eller Det Konservative Folkeparti nu har anlagt en humanistisk holdning til, hvor de formodede krigsforbrydere kan opholde sig, og at der skal tages hensyn til, at de skal være sammen med familien.

Det var bare ikke det, der var Det Konservative Folkepartis politik før sidste valg, og spørgsmålet kan i al sin enkelhed formuleres således: Hvorfor havde Det Konservative Folkeparti så ikke den samme humanistiske holdning, som det nu bruger som undskyldning for ikke at leve op til sit eget valgprogram forud for sidste valg? Hvorfor kunne Det Konservative Folkepartis retspolitiske ordfører gå ud og sige, at justitsministeren burde gå af, fordi der ikke var styr på tingene, når der fortsat ikke er styr på tingene?

Kl. 15.05

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt takke for, at vi så klart fik slået fast, at vi ikke fremover vil komme ud for den situation, at spørgsmål, vi har fået at vide skal stilles

til integrationsministeren og ikke til justitsministeren, så bliver sendt over til justitsministeren til besvarelse.

Derudover vil jeg godt spørge justitsministeren om en enkelt ting, det er noget med min hukkommelse, som måske har en betydning for nogle af de senere spørgsmål: Var det virkelig den tidligere justitsministers skyld, at der gik denne her påståede eller formodede krigsforbryder rundt, uden at der blev grebet ind? Eller var det sådan, at justitsministeren faktisk ikke var blevet orienteret om den sag? Var det faktisk sådan, at ikke engang chefen for Politiets Efterretningstjeneste var blevet orienteret om den sag, men at det var nogle led længere nede i Politiets Efterretningstjeneste, der havde behandlet sagen, og at det derfor var i Politiets Efterretningstjeneste alene, at problemet lå? Eller har ministeren andre oplysninger, hun vil komme frem med på baggrund af, hvad hun just sagde i sit angreb på den tidligere justitsminister?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Mit angreb gik først og fremmest på Socialdemokratiets insinuationer af, at tilstandene før og efter folketingsvalget 2001 skulle være fuldstændig de samme. Det må jeg på det kraftigste tage afstand fra.

Tilstandene er bestemt ikke de samme. Tilstandene var før valget, at der nok desværre var så meget rod og uklarhed på det her område, at der ikke blev iværksat de fornødne foranstaltninger.

Jeg må sige til hr. Klaus Hækkerup, der fastholder, at der nærmest er en slags passivitet og en løben væk fra valglofterne, at det ikke er korrekt.

For så vidt angår spørgsmålet om den krigsforbrydermistænkte tidligere irakiske hærchef, er den person blevet arresteret og sigtet den 19. november 2002, så at påstå, at tingenes tilstand er fuldstændig den samme, er jo det rene galimatias.

Tværtimod mener jeg, at den nye statsadvokatur har været en stærkt medvirkende årsag til, at vi har fået skub i sagerne på det her område. Jeg kan hverken love eller garantere, at for hver eneste person, vi mistænker for krigsforbrydelser, kan vi skaffe de beviser, der er nødvendige.

Det er vanskeligt, det erkender jeg, og det er selvfølgelig en tilståelsessag, men vi må gøre vores yderste for at skaffe tilstrækkeligt med materiale for at leve op til både det, vi har sagt før og